

מסכת הוריות עם פירוש רשי ופירוש המשניות

מהר"מבם: והוספות לא נמצאו איתנו ממסכתא זו ולכן הוספנו גמרא
דבני מערבא מה שלא נעשה במסכתות הנדפסים עד הנה:
נדפס על ידי דניאל בומכירגו מאנז'רשא
בשנת רפ"א לפ"ק פה

ויניציאה



נדפס מחדש ע"י הוצאת מקור בע"מ
ירושלים, תש"ל

או לא בעיני ההוא בית דין דהוה להו דיעה כלומר לא בעיני דתהוה להו דיעה לבי דין קמא ומכאן ער ספקא דהוה ככל ער ת

או דילמא הוראה דההוא בית דין דהוה בעיני חוקי אמר רבי יוחנן מאה שיטתו להורות איהו חייבין עד שיוור כולן שנאמר אם כל עדות ישראל ישנו עד שישנו כולן אמר רב הונא כרית דרב הושעיה הכי נמי מסתברא דבכל התורה כולה קיימא לן רובו ככולו והכא כתיב כל העוור הואיל וכך אפילו הן טאה תנו דבנן הורו בד ויע אחר טהן שטעו או תלמיד וראוי להוראה והלך ועשה על פיהם בין שעשו ועשה עמהן ובין שעשו ועשה אחריהן ובין שלא עשו ועשה הרי זה חייב מפני שלא תלה בכד האי הוא דחי הא אחר פטור ואמאי לא הא נגמרה הוראה הכא במאי עסקינן כגון שהרכין ההוא טהן בראשו חא שמע הורו בד וידע אחד כהם שטעו ואמר לה טועין אתם הרי אלו פטורי טעמא דאמל לה טועין אתם דפטורי הא שתיק מישא חייבין נגמלה הוראה ואמאי ודאי לא הורו כולן אמרי הכא נמי כגון שהרכין בראשו מחיב רב משרשיא סמכו רבוהינו על דברי רשבג ועל דברי רבי אלעזר ברבי צדוק שהיו אומרים אין נהרין גזירה על הציבור אלא אם כן רוב הציבור יכולין לעמוד בראש וראש רב אבא מאי קראה כמארה אתם נארים ואותי אתם קובעי הני כולו והא הכא דכתיב הני כולו דרובא ככולא דמי תויבתא דר' יוחנן תויבתא ואלא מאי כל עדת דקאמר דחמנא הכי קאמר אי איכא כולם הויא הוראה ואי לא לא הויא הורא אמר רבי יהושע עשרה שיושבין בדין קולר תלוי בצואר כולן פשיטא הא קמל דאפי' תלמיד בפני רבו רב הונא כי הוה נפיק לבי דינא מייתי עשרה הנאי דבי רב לקמיה כי הוי דינמטין שיבא מבשורא רבאשי כי הוה מייתי שרפת' לקמיה מייתי עשרה טבחי ממתא מחסא וכותיב קמיה אמר כי הוי דינמטין שיבא מבשורא: מתני'

הורו בד וידעו שטעו וחורו בהן בין שהביאו בפררין ובין שלא הביאו כפרתן והלך ועשה על פיהן שמעון פוטור ור אלעזר אומר ספקא איזוהו ספק יש לו בתוך ביתו חייב

הלך לו למינת הים פטור אמר ר' עקיבא מודה אני בזה שהוא קרב ליפטור מן החבורא אמר לו בן עזאי מאי שנא וזה מן דיושב בביתו שהיושב בביתו אפשר היה לו שישמע וזה לא היה לו אפשר שישמע הורו בד לעקור את כל הגוף אמרו אין נידה בתורה אין שבת בתורה הרי אלו פטורין הורו לבטל מקצת ולקיים מקצת הרי אלו חייבין כיצד אמרו יש נדה בתורה אבל הבא על שומרת יום כנגד יום פטור יש שבת בתורה אבל המוציא מרשות היהודי לרשות הרבים פטור יש על בתורה אבל המשתחוה פטור הרי אלו חייבין שנאמר ונעלם דבר דבר ולא כל הגוף: גמ' אמר רב יהודה אמר רב מאי טעמא דר' שמעון הואיל וברשות בית דין הוא עושה איכא דאמרי אמר רב יהודה אמר רב אומ' היה ר' שמעון כל הוראה שיצאה ברוב צבור יחיד העושה אותה פטור לפי שלא נתנה הוראה אלא להבחין בין שונג למודי מיהיבי פר העלם דבר של צבור ושעירי על בתחילה גובין עליהן דברי ר' שמעון רבי יהודה אומר מתרומת הלשכה הן באין אמאי ביה דגבי להו הוי ליה הודע איבעית אימא כגון שגבו סתם ואיבעי אימא כגון דלא הוה ליה במתא ואיבעי אימא רב כאידך תנא סבר דתנאי איפכא בתחילה גובין להן דברי ר' יהודה ר' שמעון אומר מתרומת הלשכה הן באין תנאי ר' מאיר מחייב ורבי שמעון פוטור ר' אליעזר אומר ספק משום סומכוס אמרו תלוי אמר רבי יוחנן אשם תלוי אובא בינייהו אמר רבי יורא משל דרבי אליעזר למה הדבר דומה לאדם שאכל ספק חלב ספק שומן ונודע לו ששביא אשם ולא

ולא מביעיה למאן דאמר כב' מביאין דכי הביא כפרתן דמי דהא מיערסמא מילתא ולא הוי התייחד תולה בבית דין אלא חפילו למאן דאמר כי הורו בר' עטו להלל פיהם דר' יוחנן מביאין עניהם פרו והם פטורין דאיכא למימר לא מיערסמא מילתא כל כך והוא יחיד תולה בבית דין הוא חפילו הכי ללו חולה כבד הוא סהיהוים בדין וטעמא מפני מה בית דין מביאין כבד וזו מביאין אמר לו דפטור וחזרו הילכך תולה בעצמו הקיבל בסי וזאת כ' כד חייב מעלה הילכך מביא חכם תלוי: ספק מבצעד יום נתקפלו לו והוא כפרה מעליא: ספק ממחמכה נתכפר לו ולא הוי כפרה מעליא רבויס כותיב דקיימא לן דפטור דחין בדין להלך קרבן אחר וזף על פי מהא קרבן אחר תמור מל בין הערבים חין בו מוס פסול

דרכיהויל' בפרק תמור נפחתו דרתי עשה דפסקו ועשה דליכיל קרעו ורמי עשה דהסלקיה ואיכא בניי סניו ודאחרי טובא והא הכא רבין השפטר ל' ביה כד חייב דליכיל למימר טמא משחמכה נתכפר לו מהריב בין השמות כהרף עין ואף חרס בעולם וכול לעמ' עליו אש מן הוי אומן הלינה הכא נמי ליכיל למימר טמא ממע תולה בעצמו מהריב בין הורו בית דין: ולא מביעיה למאן דאמר כב' מביאין ולא כבוד רחל' מיערסמא מילת' היא והאי יחיד תולה כב' הוי ופטור: אלא חפילו למאן דאמר כבוד מביאין ואיכא למימר מפרסמא מילתא היא והאי יחיד לא תולה כב' ותולה בעצמו הוא חפילו הכי חל תולה בבית דין הוא דכי עשה על טהין עשה לא מסכה אכיס דלימיליה ולא סלקיה ארעתי' למחל' ולא כבוד רחל' מיערסמא מילת' היא והאי יחיד תולה כב' פטור סייד ביה טפי ותולה כב' הוא הילכך אינו מביא חכם תלוי: החזיק בדרך לילך למידי הים וצריך וסני בעיד איכא בינייהו לר' עקיבא פטור דהא החזיק בדרך דכין דטריד הוא לא הוה חכם לו שמישע דחזרו בהן הילכך תולה כב' הוא ופטור לעמרי: תנא הכי קסי' ליה דבר כולה מילתא משמע דהורו לעקור כל הגוף דהא לא כתי' מרבר ואימא איפכ' דהורו לבטל במק' ולקיים במק' יכול יהו שטורין וכי הורו לעקור כל הגוף יהו חייבין תל' ונעלם דבר כל לגמ' דבטול מקצת וקיים מקצת חייב: מאי טעמא כלה הוי משמע האי ונעלם דהוי קיים מקצת ובטול מקצת: חל עולא קרי בי ונעלם דהאי מ'ס דנעלם פריא חרבר דלם נדרפת לבטול ולא חריו קרי ביה ונעלם מרבר דממעמער בר ולא כל דבר: חזקיה חל' מיערסמא דקרא ספקא חל' מכות דממעמער מכל מכות סל סבת דהוי בטול מקצת וקיים מקצת או מכל מכות סל ר' ע' ופטור מקצת וזו מכל מכות כדה דהוי בטול מקצת וקיים מקצת ולא כל מכות דסבת דהוי עוקר כל הגוף ולא כל מכות דכה ודעבדה זרה דהוי עוקר כל הגוף: מכות דתרתוי משמע כלומר מכו טיבא משמע כגון כדה סבת ועו דהכי משמע ועשה אחת מכל מכו' לר' ער בר חר מהכי או סבת או עבדה זרה או כדה ולפולס בעוקר כל הגוף קא מיידי: חל רב כחמ' כר יצחק מכות בחר וזו דהורא מכו מסמ' דהכי משמע ועפ' חל' מכל מכו' דסבת או חל' מכל מכו' דעבור זרה או אחת מכל מכו' דהרי דהוי מקיים מקצת דסבת ומעטל מקצת וזו חל' הדין על זרה הדין לנהו והוא הדין לסמ' מכות דקיים מקצת ובטול מקצת חייב ועוקר כל הגוף פטור: מה זקן ממרא חל' הרבר ולא כל דבר דהא כתיב מן הרבר ותנן באלו הן הנחקה האומר חן טפילין לעבור על דבריו תורה פטור חמס טוטטיות חייבין על דבריו סופרים חייבין דהיינו דבר הרבר ולא כל דבר: חן בית דין חייבין רלל הוי הוראה מעליא פר פיורו להתיר ברבר סוף הכדוקין מורין מיהא אסור סהורו להית' כדבר אסור סוף ח' בתורה כהר'א: זיל קרי בר' רב הוא דכין דאפטר לו ללמוד לידע לא הוי סוג' מעליא וקרבן למודי הוי: אחר לחמד היינו יום כנגד יום: האימא כדרכה כדרכה גמיר ביאה וטל' כדרכה פריא: והא טל' כדרכ' נמי כתיב משכבי אשה ב' מסככות באטה אחת כדרכה ואחת טל' כדרכה: דאל' כדרכה אקויר אפי' העררה דהאי דכתי' את מקורה הערה כדרכה: אי הכי מאי איריא דקתי' סהורו בסומרת יום כנגד יו' חפילו כדה נמי חל' האי גובא קיים מקצת ובטול מקצת הוא והוי ברבר סוף הכדוקין מורין כ' וזו אלא לעולם כדרכה דאל' בסומרת יום העררה סריא חפ' כדרכה וזמר ביאה הוא אסור: ודוקמרת הא העררה כתיב דאמרי העררה באטה כדה הוא רכתי ולא בסומרת יום הילכך לא מיתיקמא כדה אלא בסומרת יום והוי ברבר סוף הכדוקין מורין כה: ואי בעית אימא דקאמרת שומרת יום הא פתיבא הא לא קסומ' רכיבתי כגון דאמר זכה לא הוה אלא בימיני כדכתיב כל ימי זובה אבל כתיב דחזוי כליליא טהוריס והוא הדין לטומר יוסר כ' חל' הוא דקמזויא ריינו בימי זיבה הילכך לא מתוקמא כדה אלא בסומרת יום נכדכה והוא הדין כדבר סוף הכדוקין מורין: ומטוס וזורק לא סת' כדהוה: והסתת' טל' כדרכ' כגון מסת' חוה לפעור חל למדוקים: והסתת' חל' פטוס דים ורגלים כדכתיב וסתתו לו חמס' ארכה: בעי

ודאמר הערה באשה דוה הוא דכתיב ואיבעית אימא דאמריין ובה לא הויה אלא בימי דרתי כל ימי זובה תניש שבת בתורה אבל המוציא מרשות לרשות פטור ואמאי הוצאה הא כתיבא לא תוצאו משא מבתיכם דאמרי הוצאה והכנסה הוה דאסירא מרשי וזורק שרי תניש על בתורה אבל המשתחוה פטור ואמאי המשתחוה הא כתיב דכתי' לא תשתחוה לאל אחר דאמרי כי אסר' השתחו' כדרכ' אבל שלא כדרכה פטור ואמאי המשתחוה הא כתיב דכתי' לא תשתחוה דאית בת' פשוט דים ורגלים הא השתחוה דלית בה פשוט דים ורגלי שראי בעי

רבי יוסי בר יודיה אומר אף הלוכם כללום הרי זה משומר ומאי אכילא בין תפא קמא לר' יוסי בר יהודה כיון דאמר תנא קמא אכל חלב הריזה מסומר מה ליה לאוכל חלב מה ליה לובס כללום אריזי דאורייתא ואבדו תפא קמא סבר כללום דאורייתא רומיא רחוב הוימסומר דהיינו ארוג ביה חוט של כמר רחוט של פשיקים יחד על פני כולו ורבי יוסי סבר אף הלוכם כמי כללום דרבנן הוימסומר דהיינו טעם טווי וכו' דהכי מפריש רבנן טעמא טווי וכו' כדאמרינן במסכת כרה ורבנן גזרי בהו מתייהו טעם מסמך כהחת ועפסה מין לבר טווי טעמה כהחת ותפא בו פתי תכיכות כוז פארוג אפילו חוט אחר של כמר

כבדר פסקין או חוט אחר של פסקין כבדר של כמר חלוכה אסור מדרבנן א חר חל האוכל חלב ובלה לתאבון הריזה מסומר להכעיס דחית ליה התיר ואפילו הכי אכיל אסורא דתין הוא ומתירין אותו בבורי אכל פתעום או ימום הרי זה מסומר רחבא דרמי להכעיל קא עביר דלאו מיהי רבר מיכל הוא קתני הרי זה מסומר ואינו מין וקפוא למאן דאמר להכעיס מין הוא לעולם אלא לך להכעיס מין הוא והכא היינו טעמא דהוי מסומר ולא הוי מין מסום דקפוא כעיסא למיעט טעמא דאסורא שתאב לטעום דבר אסור ולא להכעיס קא עביר ומה להלן שאין על גבי אלה א' אלהיהו רבא דאסורא דמלך קא מיפשי קרא רבתי טוס תפסו עלך מלך כגון זנימיהו כפשיי כלומר כמילות רדימי הוא כפשיי מתעל דאילו הויא כמין סבית המקדש קיימת יפא עביר או לא אלו ליה הרי כדתך בבבל ראש גולה סבב ל רהוי על גבך ואין כעין שאין על גבי אלה א' אלהיהו התם טעם דהיינו מקל כמו כי תכניו בטעם לא ימות והכא מחוקק חכם ומתני איתיה ה' אלהיהו סבבית ומה שפלא היה להלן מין המסחה בשמן המסחה ולא מרובה בגדים סבבית מה שפלא היה להלן מין המסחה א' חן בין כהן משוח בשמן המסחה למרובה בגדי א' פה כהן על כל המצות מקדש א' אכיל אסורא דמלך רב לא מעולא ומלל כיבוד אכל מביא כספה או פצירה ריחוד א' חן בין כהן המשמש והיינו ראשון סחור לעבודתו ולאחר פחור הוי סל יום הכפורים טלו ועיריית האופיה טלו וזה חן בין כהן המשמש דהיינו ראשון סחור לעבודתו וכן כהן פועל דהיינו סמי פמיונות תחתיו לאחר שבעבר הראשון מעבדין המביי סוף בעבודת היום דמקריבין רככות היום ביום הכפורים אי זה עורכה ומכיון על הכתולה וכו' ג' שכן המסחה טעם משה כדכתיב שכן משחת קדשיה זה ליה בו סולקין את העיקרין אותן פורשין של בשמים האמרים בשמחה רבתי ואתיה קא לך בשמים ראש מור רור וגו' ומהל לוקן בואת העיקרין אינו מספק לפי שהספק לא היה אלא יב לגון כדמכרש לקמן העיקרין היו מרובי ואפי כסופה היה ככלע בעיקרין וכל ספק בפליה א' אסורה את העיקרין במים כרישא סהיתו מלאין מן המים וטוב לא היה בוועימ' השמן כל כך ומכאן עליהן שכן לאחר שהוכיחו מן המי כרי סוקולטע השמן מריח הבשמי וקפחו מוכיחו לשמן לאלתר וקפחו כמו קיפחה את התרופה טעון מסחה ואי לא משוח בשמן לא הוי כהן גורל מפני מחלתו והכא דאכיל מחלות בעיה מסחה ממלתו הוא ובניו בקרב יפרא מסמך ירסה היה לה כהנים פתורים ירסה לבניו ולא כל דבניו מתאמרות לבניה מלתא אפילו בלא מסחה ירסה היה בזמן שפלוס בישראל מטום דמלך ראשון הוא ממסכתו דאכיל מלך בן מלך זה

רבי יוסי בר יהודה אומר אף הלוכם כללום מאי בנייהו איכא בנייהו כללום דרבנן סבר מדאורייתא הוי משומר דרבנן לא הוי משומר ומר סבר כללום כיון דמפרסם אסוריה אפילו בדרבנן הוי משומר פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר לתאבון משומר להכעיס מין וחד אמר להכעיס נמי משומר אלא איהו מין כל העובד עבודה ורה מתובי אכל פרוש אהר או יתוש אחד הרי זה משומר והא הכא דלהכעיס הוא וקא קרי ליה משומר חתם דאמ' וכל נשיא שבת כחשון בן עמינדל תל מכל מצוה אלהיו ולהלן הוא אומ' למען ילמד ליראה את ה' אלהיו מה להלן שאין על גבי אלה א' אלהיו אף נשיא שאין על גבי אלה א' אלהיו בעא מיניה רבי מל חיית בגון אנו מהו בשעיר אמר ליה הרי צרתך בבבל איתוב' מלכי ישראל ומלכי בית דוד אלו מביאין לעצמן ואלו מביאין לעצמן אמר ליה התם לא כייפי אהדרי הכא אנו כייפינן להו לדידהו רב ספרא מתני הכי בעא מיניה רבי מרב נחמן בגון אני מהו בשעיר אמר ליה התם שבת הכא מחוקק ותניא לא יסור שבת מיהודה זה ראש גלות שבבבל שרודה את ישראל במקל ומחוקק מבין רגליו אלו בני בניו של הלל שמלמדין תורה לישראל דרבנים מתני ואיהו המשיח המשוח בשמן המשחה לא המרובה בגדיים אין בין כהן המשחה בשמן המשחה למרובה בגדים אלא פה הכא על כל המצות ואי בין כהן משמש לכהן שעבר אלא פרי יום הכפורי ועשרי האופיה זה הוה שוין בעבודת יום הכפורי ומצוין על הכתולה ואוסרין על האלמנה ואינן מטמאין בקרוביהו ולא פורעי ולא פורמין ומחזירין הרוצח גט' תנו רבנן

שמן המשחה שעשה משה במדבר היו שולקין בו את העיקרין דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר והלא לטוך את העיקרין אינו סופק אלא שורין את העיקרין במים ומציף עליו שמן וקולט את הריח וקופוהו אמר לו ר' יהוד' וכי נס אחד בשמן המשחה והלא תחילתו יב לוגין וממנו היה נמשח משכן וכליו אהרן ובניו כל ז' ימי המלוואים וכולו קיים לעתיד לבא שנאמר שמן משחת קדש יהיה זה ליה לדורותיכם ותניא אידך ויקח משה את שמן המשחה וימשח המשכן וכל אשר בו רבי יהודה אומר שמן המשחה שעשה משה במדבר כשה ניסם נעשו בו מתחילה ועד סוף תחילתו לא היה אלא יב לוג ראה כמה יורה בולעת וכמה עיקרין בולעין וכמה האור שורף וכו' נמשח משכן וכליו ואהרן ובניו כל שבעת ימי המלוואים וכו' נמשחו כהנים גדולים ומלכים ואפילו כהן גדול בין כהן גדול טעון משיחה ואין מושחין מלך בן מלך ואם תאמ' מפני מה משחו את שלמה מפני מחלותו של אדניהו ואת יואש מפני עתליה ואת יהואש מפני יהויקים שהיה גדול ממנו ואורנו שמן קיים לעתיד לבא שז' שמן משח קדש יהיה זה ליה לדורותיכם זה בגמטרי' יב לוגין הו' אמר ואפי' כהן גדול בין כהן גדול טעון משיחה מנלן דכתיב והכהן המשיח מתחתיו מכניו נימא קרא והכהן מתחתיו מכניו מאי המשיח קמל ומכניו דכהן גדול אי הוי משח הוי כהן גדול ואי לא הוי כהן גדול אמר כר ואין מושחין מלך בן מלך מנלן אמר רב יעקב דכתיב למען יאריך ימים על ממלכתו וגו' וירשה היא לכם ומנלן דכי איכ' מחלוק בעי משיחה ולא כל דכעי מלכא מרית מלכות לבניהו אמר רב פפא אמר קרא הוא ובניו בקרב ישראל בומן ששלום בישראל קרינא ביה הוא ובניו ואפילו בלא משיחה תאנא אף יהו בן נמשי לא נמשח אלא מפני מחלותו של ירום ותפוק ליה משום דראשון הוא חסוריי מיתסרא והכי קתני מלכי בית דוד משוחין מלכי ישראל אין משוחין מנלן אמר רבא אמר קרא קום משחהו וגו' זה

זה דמלכות בית דוד טעון משיחה ואין אחר ממלכי בית דוד טעון משיחה מטום מחלותו של יורם ומגוול בשמן המשחה דאמרי לעיל דמלכי ישראל חן מוסחין ממנו ב' באשרמא דכיה רלל הוי משחן המשחה ומאי בכור רקדי ליה הבכור יוחנן בכור למלכות ממלך ראשון יורם ממלך אקום אבותיו היה דכי מלך אכתי היה כיון ממלך אקום אבותיו היה ואחר כך החמין מטום במעשיו דכרין גמור היה בעל מעשים טובים אמר לו בכור ככה יהו וכו' ענין פליך את הדין אם תמרו בו ומה היה מן המפא במי יהואחז ריקתי ויהואחז נמשח מפני יהויקי' והא תניא משבגתו הארון וכו' מיתקל' תמימו בארנז מכרו דארנז בכר ארון קאי אלמא בהרי ארון נבנו ומדקאמר יאשיהו תנו את ארון ה' בבית וגו' מסמע קתוה לגונו א' תאמ' אם פס דכתיב בהרן ונעברתי לך פס ודברתי אחר מעל הכפורת וגו' וכתוב ונעברתי ממה לבני ישראל וכתוב בכנסת המן וכן ממה מלא העומר מן והכן אותו לפני ה' למשמרת לירוחיכם וכתוב בשמן המשחה שכן משחת קדש יהיה זה ליה לירוחיכם מה בכנסת המן נבנו אף לירוחיכם וכתוב במקל של הארון למשמרת לאות לבני מדינו מה בכנסת המן נבנו אף מקלו של הארון נבנו אמר רב פפא באשרמא רביא משוח את יהואחז כמין כור דהרר ליה הורדי באכנסתיה סכללא כזה כמין כף קאי ויני מתחיל למשוח באכנסת בין ריסי ועיניו ומתוך אכנסו פל הראש והולך ער פתעי לערוך כף ויני כזה נותנין לו שמן בין ריסי עיניו ומתחיל לכהן כמין כף ויני כדפרישתי' מאן דאמר יניקה עדיפא רבתי ויניקו ממנו המשחה והרר וממנו ספן אתיה מונא אכל כלי פרת דהוה משיחה ולא יניקה מה פסם ויניקו מסו דוימסח ככר כספיהו מספר כספיה מרבר פס אחרים עולות ויוסבות בעיקרי זקנו כרי פלא יפלו פמה חס ומלום מעלתו בשמן המשחה פננננני כו כספיהו כספיו ואכי מעלתו ימחא כפל עלי מן השמן במקום שאין ראוי למשיחה ומעלתו והורדס אותו אל גיחון אלמא כפי משיחה על המעיין יתילי דליק' אי משך כהונה פרוקת כל מן שהספק בתוכו כרי תרגו ולא על פס ההוא עיקרא שכן וספיר שממכתו ומסבתו ביתא דחברא בית חסוך ולאו מילתא היא דזימנא דאף על גב דלית ליה בבואה לכבוד חלמה דעתיה ומתע מזליה ולא דרר אתי הילכך לא לעיבדי קרא ויוביא כרתי וסילקא ויתמי גרלי לעלל טפי משאר ידקי קרא דלעת רובא תלת גרסו מתקנתא מעיקר טי הכי דתהו מילתא כשמתן קהון דיען למעל ליה מימסכן שמעתי רלל לפסוק ממוטיבו המעיין זה מוסך והלך בתתא

נבוכד נצאר מרד אשר השביעו באלה ומי היה שמן המשחה והתני משנגנו ארון נבנו שמן המשחה וצנצנת המן ומקלו של אהרן שקריה ופרחיה וארגו ששלחו פלשתים דורון לישראל שנאמ' אל כל כלי הזהב אשר השיבותם לו אשם תשימו בארגו מצדו ושלחתם אותו והלך ומי נגזו יאשיה מלך יהודה נגזו שנאמר ויאמר המלך אל הכהנים המבינים בעם והמקודשים בעם לה אלהי ישראל חנו את ארון ברית ה' אשר אמ' ה' לשלמה בן דוד לשכן שמו שם כי אין לכם משא בכחף ועתה עבדו את ה' אלהיכם ואת ישראל עמו דאמר רבי אלעזר דאיתיה שם שם אתיה ודאיתיה שמרתי משמרת אתיה ודאיתיה דורות דורות אתיה אמר רב פפא באפרסמא דכיה תנו רבנן כיצד מושחין את המלכים כמין נור ואת הכהנים כמין כי אמ' רב מנשיא בר נדא כמין כף ויני תני הוא בתחילה מוצקי שמן על ראשו ואחר כך נותנין לו שמן בין ריסי עיניו ותניא אחריתו בתחילה נותנין לו שמן בין ריסי עיניו ואחר כך מוצקי לו שמן על ראשו תנאיה איכא דאמרי משיחה עדיפא ואיכא דאמרי יציקה עדיפא מאי טעמא דמאן דאמר יציקה עדיפא דכתיב ויצוק משמן המשחה על ראש אהרן ומשח אותו לקדשו ומאן דאמ' משיחה עדיפא מאי טעמא קסבר שכן נתרבת אצל כלי שרת והכת' ויצוק ונסוף וימשח הכי קאמר ויצוק משמן המשחה וימשח אותו ויקדש אותו לקדשו תנו רבנן כשמן השוב שויר על הזקן וקן אהרן וגו' כמין שני שיפי מרגליות היו תליות לאהרן בוקנו אמר רב פפא תנא כשהוא מספר עולות ושבורת לו בעיקר זקנו ועל דבר זה היה משה דואג אמר שמא חס ושלום מעלתי בשמן המשחה יצתה בת קול ואמר כשמן השוב וגו' כשל חרמון מה טל חרמון אין בו מעילה אף שמן המשחה שבוקן אהרן אין בו מעילה ועדיין היה אהרן דואג אמר שמא משה לא מעל אבל אני מעלתי יצתה בת קול ואמר לו הנה כח טוב ומה נעים שבת אחים וגו' יחד מה משה לא מעל אף אתה לא מעלת תנו רבנן אין מושחין את המלכים אלא על המעיין כדי שתמשך מלכותו שנאמר ויאמר המלך אל בניו וגו' אמר רבי אמי האי מאן דבעי לידע אי מסיק שתיה אי לא ניתלה שרגא בעשרה יומי דבין ראש השנה ליום הכפורי בביתא דלא נשוף זיקא אי משיך נהורי נידע דמסיק שתיה ומאן דבעי למיעבד בעיסקא ובעי דנידע אי מצלה אי לא מצלה כריבי תרגו לא על שמה דהוהא עיסקא אי שמין ושפר מצלה האי מאן דבעי למיפק ובעי למידע אי חור ואתי לביתא אי לא ניקום בביתא דחברא אי חוי בבואה דבבואה נידע דהדר ואתיה לביתא ולאן מילתא היא דילמא הלשא דעתיה ומיתרע מוליה אמר אבי השתא דאמרת סימנא טלת' היא נהי רגיל למיחוי כריש שתא קרא ורוביא כרתי וסילקא ותמרי אמ' להו רב משרשיא לבריה כי בעיתו מי על וימגרי קמי דביכו גרסו מתניתא ועל לקמי רביכו וכי תביתו קמיה חו לפרוטיה דכתי' והיו ענין דואות את מורך ובי גרסתו גרסא על נהרא דמיא דבי היכי דמשכן מאי משכן שמעתי וכו' ותבו אקילקו דמתא

זה דמלכות בית דוד טעון משיחה ואין אחר ממלכי בית דוד טעון משיחה מטום מחלותו של יורם ומגוול בשמן המשחה דאמרי לעיל דמלכי ישראל חן מוסחין ממנו ב' באשרמא דכיה רלל הוי משחן המשחה ומאי בכור רקדי ליה הבכור יוחנן בכור למלכות ממלך ראשון יורם ממלך אקום אבותיו היה דכי מלך אכתי היה כיון ממלך אקום אבותיו היה ואחר כך החמין מטום במעשיו דכרין גמור היה בעל מעשים טובים אמר לו בכור ככה יהו וכו' ענין פליך את הדין אם תמרו בו ומה היה מן המפא במי יהואחז ריקתי ויהואחז נמשח מפני יהויקי' והא תניא משבגתו הארון וכו' מיתקל' תמימו בארנז מכרו דארנז בכר ארון קאי אלמא בהרי ארון נבנו ומדקאמר יאשיהו תנו את ארון ה' בבית וגו' מסמע קתוה לגונו א' תאמ' אם פס דכתיב בהרן ונעברתי לך פס ודברתי אחר מעל הכפורת וגו' וכתוב ונעברתי ממה לבני ישראל וכתוב בכנסת המן וכן ממה מלא העומר מן והכן אותו לפני ה' למשמרת לירוחיכם וכתוב בשמן המשחה שכן משחת קדש יהיה זה ליה לירוחיכם מה בכנסת המן נבנו אף לירוחיכם וכתוב במקל של הארון למשמרת לאות לבני מדינו מה בכנסת המן נבנו אף מקלו של הארון נבנו אמר רב פפא באשרמא רביא משוח את יהואחז כמין כור דהרר ליה הורדי באכנסתיה סכללא כזה כמין כף קאי ויני מתחיל למשוח באכנסת בין ריסי ועיניו ומתוך אכנסו פל הראש והולך ער פתעי לערוך כף ויני כזה נותנין לו שמן בין ריסי עיניו ומתחיל לכהן כמין כף ויני כדפרישתי' מאן דאמר יניקה עדיפא רבתי ויניקו ממנו המשחה והרר וממנו ספן אתיה מונא אכל כלי פרת דהוה משיחה ולא יניקה מה פסם ויניקו מסו דוימסח ככר כספיהו מספר כספיה מרבר פס אחרים עולות ויוסבות בעיקרי זקנו כרי פלא יפלו פמה חס ומלום מעלתו בשמן המשחה פננננני כו כספיהו כספיו ואכי מעלתו ימחא כפל עלי מן השמן במקום שאין ראוי למשיחה ומעלתו והורדס אותו אל גיחון אלמא כפי משיחה על המעיין יתילי דליק' אי משך כהונה פרוקת כל מן שהספק בתוכו כרי תרגו ולא על פס ההוא עיקרא שכן וספיר שממכתו ומסבתו ביתא דחברא בית חסוך ולאו מילתא היא דזימנא דאף על גב דלית ליה בבואה לכבוד חלמה דעתיה ומתע מזליה ולא דרר אתי הילכך לא לעיבדי קרא ויוביא כרתי וסילקא ויתמי גרלי לעלל טפי משאר ידקי קרא דלעת רובא תלת גרסו מתקנתא מעיקר טי הכי דתהו מילתא כשמתן קהון דיען למעל ליה מימסכן שמעתי רלל לפסוק ממוטיבו המעיין זה מוסך והלך בתתא

